

DE MIG DIA A MIG DIA

Camí de la normalitat

Demà, a l'hora que aquesta fulla surti de màquina s'hauran possessionat dels seus càrrecs de regidors els senyors que per designació del Decret de renovació d'Ajuntaments, els haurà correspost ocupar els càrrecs per a dirigir els destins de Granollers.

La ciutat entrarà en una nova fase, que en diríem de vida normal; s'encarrilarà altra volta el veïcle conductor, on hi van amagatzemades les esperances i els destins de la població.

Senyalar una ruta, marcar una fita o pretendre fixar un punt de partida en l'esdevenidor són tres coses difícilíssimes, que el cronista no pot pas avançar sense una declaració dels components del nou Municipi, més tenint en compte que encara que tot i que els consellers de demà fessin declaracions de llurs propòsits, aquestes serien molt relatives, ja que la màxima autoritat és una incògnita, puix el nomenament d'Alcalde no s'ha fet públic.

Nosaltres, solzament podem avançar a nostres lectors la més sincera actuació davant la nova era municipalista. Ens havem proposat fer del nostre modest

diari, un espill on s'hi reflexin els aconteixements de la ciutat; una tribuna pública des d'on exposarem el nostre programa a seguir en les tasques afectes a l'Ajuntament i des d'on comentarem l'obra dels que des del Consistori, menin els destins de la població.

Ahir fèiem l'elogi de la reflexió, i avui refermem la seva eficàcia.

L'altre dia parlavem dels pressupostos municipals, i avui recordem que la màxima atenció dels municipis no recau precisa i exclusivament en la bona administració, sinó en l'economia.

S'ha dit que els nous Ajuntaments són fets en mireres a la confecció del nou cens electoral. Les eleccions no són pas una cosa immediata; el mateix Cap del Govern ha senyalat un compàs d'espera que allargassa la seva celebració. ¡Qui sab si durant aquest interval una commoció ideològica d'una força immensa canviarà la faç de la política del país! Cal doncs que els nous Ajuntaments fitant l'esguard en l'esdevenidor no posin tant sols la seva atenció a una sola cosa; deuen estendre la seva actuació a totes aquelles altres d'interés per la ciutat, vivint alerta, per a esguardar aquell moment convulsiu, que hom preveu i s'assenyala com el definitiu ressorgiment polític, després d'aquests anys de retraïment d'idees i imposició d'homes.

Miquel JOSEPH i MAYOL

Fragments sense comentaris

—o—

Altre cop els canvis

Les darreres oscil·lacions dels canvis, amb llur tosuda persistència a vorejar els tipus més desfavorables assolits en els darrers dies de la Dictadura, no permeten apartar l'atenció d'aquest problema. Els perjudicis que això causa i els danys que poden sobrevenir, fan que siguin molts els qui se'n preocupen i no manquen els qui, a més, s'impacienten. És evident que a la situació actual ens hi ha portat, en gran part, la desatentada política econòmica del Govern dictatorial. Però no era lògic esperar que, amb el simple adveniment del nou ministeri, la situació fos transformada com per miracle. Cal el desplegament d'una política en molts punts radicalment oposada a aquella, i les manifestacions fetes fa pocs dies pel ministre de Finances confirmen que no és altra, en sa orientació general, la línia de conducta que s'ha traçat l'actual Govern. Ara que, naturalment, els efectes no poden pas ésser instantanis. El fet d'haver entrat pel bon camí, no vol dir que ja tot seguit n'hàgim de veure el terme.

Pocs hauran estat els qui, amb més insistència que nosaltres, hagin advocat per

l'estabilització de la nostra moneda. Però en les circumstàncies actuals, qui gosaria intentar-la? ¿Hi ha ningú que cregui que el valor que en aquests moments té la peseta sigui el que realment li correspon? Les causes econòmiques i financeres que influeixen en l'actual depreciació, han d'anar desapareixent pels seus passos comptats sanejament de la Hisenda pública, no enganyant el país amb falsos superàvits, mentre per un o altre concepte anava creixent el deute de l'Estat i de les corporacions locals; restricció de les despeses, fins les de caràcter veritablement reproductiu, al límit permès per la nostra capacitat econòmica; tornar a indústria i al comerç la llibertat d'iniciativa, posant fi a les taxes, prohibicions, regulacions i tota mena d'intervencions estatistes fomentadores de privilegis i monopolis, pertorbadores de la producció i causa directa de l'encariment dels preus i de l'augment de les nòmines burocràtiques. Tot això vol el seu temps, és clar, encara que reconeixem que les circumstàncies exigeixen que el Govern actuï amb la màxima activitat possible. Però encara, a més d'aquests que hem enumerat, n'hi ha d'altres, de factors, que operen en el curs dels canvis. Aquests són d'ordre purament polític. I no fora bo de fer-se massa il·lusio, mentre l'horitzó no s'aclareixi una mica. — M. P.

(De «El Matí».)

Català:

No és solament a casa teva, en privat, en la teva correspondència familiar i amistosa que pots emprar el teu idioma. El pots emprar —i cal que l'empris— en les teves oficines, en molts documents, en la correspondència comercial que sostinguis per totes les terres catalanes. No et pensis que això és un fet sense importància, que no té res a veure amb la teva catalanitat. Fent-ho així obligaràs a molts altres a familiaritzar-se amb les gràfies de l'idioma; obligaràs, sobretot, que sense violentar-se, el sàpiga escriure amb correcció la teva dependència. Faràs més palpable el fet que la ignorància de la llengua vernacle hagi esdevingut ja una prova d'incultura. L'oficinista, el que recerca col·locació, el que va darrera d'un càrrec més o menys important, s'adonarà de la inferioritat en que es troba si no domina el català.

Empra'l també quan et dirigeixis a un desconegut. Tingues aleshores l'orgull i no la timidesa d'ésser català.

No vulguis exposar-te al ridícul de trobar-te amb un altre català que et miri amb ironia en adonar-se, potser, del teu accent adust.

No hi fa res que el teu interlocutor sigui cobrador de tramvia, guàrdia municipal, po-